

Město, které nikdy nespí na vavřínech

New York se velmi rychle mění a dál nepřestává fascinovat, i když jinak, než byli jeho obyvatelé a návštěvníci zvyklí

□ MAREK ŠVEHLA / FOTO MATĚJ STRÁNSKÝ, Nový York

Historické momenty se někdy odehrávají na zcela nepravděpodobných místech. V případě New Yorku třeba v jedné ze základních škol ve čtvrti Chelsea.

První prosincový čtvrtek se tu sešly asi tři stovky lidí reprezentujících tu část Ameriky, které není těžké uvěřit, že chce měnit své město a možná i svět k lepšímu. Teď chtějí vzdát hold jednomu ze svého středu, který to ve své touze měnit věci kolem sebe k lepšímu dotáhl daleko. A to přesto, že nedělá politiku ani nevydělává velké peníze, neudělal nic, bez čeho by se lidé v Americe, New Yorku, a dokonce ani v Chelsea samotné neobešli, a mimo jeho čtvrtě a už vůbec mimo město jeho jméno skoro nikdo nezná.

Ten muž se jmenuje Robert Hammond (44) a během večera mu sál několikrát bouřlivě zatleská, bude mu aplaudovat vestoje a sám Hammond bude polykat slzy dojetí. Šéfka sekce plánování newyorské radnice a přední členka zdejší administrativy Amanda Burdenová o Hammondovi řekne, že je jedním z nejpozoruhodnějších lidí, jaké kdy potkala. Nebo že Robert Hammond je skvělý muž s otevřeným srdcem, který hluboce věří v důležitost své sousedské komunity. Tím bude nasazená emoční laťka, již budou přítomní z úcty k Robertovi ochotně překonávat. Proč to všechno? Robert Hammond se zasloužil o vznik jednoho ze symbolů dnešního New Yorku, podle mnohých nejpůsobivějšího města na Zemi, do kterého se nejedí za památkami, ale za životem. Města, kde se život v posledních letech pronikavě mění.

Inovátorské ambice Roberta Hammonda nikdy nepřesáhly hranice Chelsea, přesto právě on má s proměnou Velkého jablka, jak se městu taky přezdívá, hodně společ-

ného. Rodák z Texasu, který si v osmdesátých letech ze zvědavosti usmyslel navštívit Sovětský svaz, se později nastěhoval do New Yorku, kde jednou na schůzce občanské rady (jsou rozestě po celém městě a řeší nejrůznější problémy v sousedské komunitě) narazil na Joshuu Davida. Oba se shodli, že by se měla zachránit stará rezačnická konstrukce tzv. High Line, nadzemní vlečky táhnoucí se přes dva kilometry napříč průmyslovou částí Chelsea. Po ní dřív ve výšce asi pěti metrů nad zemí jezdil vlak a do místních podniků zavážel suroviny a odvážel zboží. Od roku 1980 se ale vlečka nepoužívala, a zatímco se město odhodlávalo k jejímu zbourání, zarostla nálety divokých rostlin.

Když se Robert Hammond (tehdy konzultant u firmy Ernst & Young) a Joshua David (novinář na volné noze) rozhodli, že se pokusí o její záchranu, byl už na High Line vydaný demoliční výměr tehdejšího starosty Rudyho Giulianiho. „Neměli jsme plány, peníze ani zkušenosti,“ říká Hammond. „Proto jsme potřebovali mít za sebou další lidi, vybudovat vlivnou skupinu.“ Lokální politici, které začali obcházet, chtěli vidět, jak má High Line do budoucna vypadat, oba muži ale v ruce nic neměli, pouze obrázky podobného projektu v Paříži. Zpřesňovali tedy svoji představu a sháněli známé lidi, kteří by jim pomohli protlačit vizi do novin.

Dva roky lobbovali na radnici, až do odchodu Giulianiho však neměli šanci. Bývalý starosta měl jako prioritu rozprodej městského majetku a vstřícnost k investorům. Navíc majitelé okolních domů a pozemků pod rezatou konstrukcí porostlou keři a vysokou trávou žádali o její zbourání od osmdesátých let, protože měli pocit, že snižuje hodnotu jejich majetku. „Naděje nám svítla v okamžiku, kdy bylo jasné, že se novým starostou může stát demokrat,“ říká Joshua David. Favorita na vítězství Michaela Bloom-

